

Gemeente Maastricht

Regeling

Tegemoetkoming Inkomensgrenzen

Individuele Voorzieningen

Maatschappelijke Ondersteuning 2012

Gemeente Maastricht

+

Algemene en Artikelsgewijze Toelichting

INHOUD

HOOFDSTUK 1	ALGEMENE BEPALINGEN
ARTIKEL 1.1	BEGRIPSBEPALINGEN
ARTIKEL 1.2	TOEKENNING EN WEIGERING VAN VOORZIENINGEN
HOOFDSTUK 2	OMVANG EN VORM TEGEMOETKOMING
ARTIKEL 2.1	OMVANG TEGEMOETKOMING
ARTIKEL 2.2	VERSTREKKINGSVORM
ARTIKEL 2.3	EIGEN BIJDRAGE
HOOFDSTUK 3	AANVRAAG EN BEHANDELING
ARTIKEL 3.1	AANVRAAGPROCEDURE
ARTIKEL 3.2	INLICHTINGEN EN BESCHIKKING
ARTIKEL 3.3	INTREKKING EN TERUGVORDERING VAN EEN TEGEMOETKOMING
HOOFDSTUK 4	SLOTBEPALINGEN
ARTIKEL 4.1	HARDHEIDSCLAUSULE
ARTIKEL 4.2	BESLISSING COLLEGE IN GEVALLEN WAARIN DE REGELING NIET VOORZIET
ARTIKEL 4.3	INWERKINGTREDING
ARTIKEL 4.4	CITEERTITEL
ALGEMENE TOELICHTING	
ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING	

De raad van de gemeente Maastricht, gelezen het voorstel van het college van 24 april 2012 (korr.no. 2012.19301), besluit vast te stellen de “Regeling Tegemoetkoming Inkomensgrenzen Individuele Voorzieningen Maatschappelijke Ondersteuning 2012 Gemeente Maastricht”.

HOOFDSTUK 1 ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1.1 Begripsbepalingen

1. In deze regeling wordt verstaan onder:
 - a. *wet*: Wet maatschappelijke ondersteuning van 29 juni 2006, gepubliceerd in Staatsblad 2006, nr. 351, of zoals nadien gewijzigd;
 - b. *besluit maatschappelijke ondersteuning*: Besluit maatschappelijke ondersteuning van 2 oktober 2006, gepubliceerd in Staatsblad 2006, 450, of zoals nadien gewijzigd;
 - c. *verordening*: Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2012 Gemeente Maastricht, of zoals nadien gewijzigd;
 - d. *besluit nadere regels*: Besluit nadere regels individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2012 Gemeente Maastricht, of zoals nadien gewijzigd;
 - e. *aanvrager*: een cliënt:
 - i. waarbij de voorziening of voorzieningen in 2011 daadwerkelijk zijn beëindigd op grond van inkomensgrenzen, of
 - ii. waarbij de voorziening of voorzieningen in 2011 zijn geweigerd op grond van inkomensgrenzen;
 - f. *voorziening*: een individuele voorziening die op grond van de verordening wordt aangeboden;
 - g. *persoonsgebonden budget*: een geldbedrag, zoals bedoeld in artikel 6 en 6a van de wet, waarop de in deze regeling te stellen regels van toepassing zijn;
 - h. *tegemoetkoming*: een op basis van deze regeling uit te betalen persoonsgebonden budget;
 - i. *eigen bijdrage*: een bij de verlening van een tegemoetkoming voor rekening van de rechthebbende komende financiële bijdrage, waarop de regels van het besluit maatschappelijke ondersteuning van toepassing zijn;
 - j. *hulp bij het huishouden*: een voorziening ter ondersteuning bij of ter overname van activiteiten op het gebied van het verzorgen van het huishouden van een persoon dan wel de leefeenheid waartoe een persoon behoort;
 - k. *collectief vervoer*: voorziening die de ondersteuningsbehoevende in staat stelt zich lokaal te verplaatsen per collectief vervoermiddel;
 - l. *meerkosten*: de kosten die de algemeen gebruikelijk geachte kosten bij het compenseren van beperkingen te boven gaan.
2. Alle begrippen die in deze regeling worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de wet, de verordening en de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel 1.2 Toekenning en weigering van voorzieningen

1. Een tegemoetkoming kan slechts worden toegekend voor zover:
 - a. de aanvrager:
 - i. zijn voorziening(en) in 2011 ook daadwerkelijk zijn beëindigd of zijn geweigerd op grond van de inkomensgrenzen, en

-
- ii. in de periode tussen beëindiging en voortzetting op basis van het nieuwe besluit aantoonbare meerkosten heeft gemaakt voor het zelf regelen van vergelijkbare voorziening(en) om in zijn compensatie te voorzien, en
 - iii. niet op grond van de verordening reeds voor deze aantoonbare meerkosten is gecompenseerd;
 - b. deze, naar objectieve maatstaven gemeten, als de op dat moment geldende goedkoopst compenserende voorziening kan worden aangemerkt;
 - c. deze in overwegende mate op het individu is gericht.
2. Geen tegemoetkoming wordt toegekend:
- a. indien niet is voldaan aan de voorwaarden of verplichtingen gesteld bij of krachtens de wet, het besluit maatschappelijke ondersteuning, de verordening, het besluit nadere regels en deze regeling;
 - b. indien de aanvrager niet woonachtig is geweest in de gemeente Maastricht in de periode nadat de voorziening(en) daadwerkelijk zijn beëindigd dan wel zijn geweigerd;
 - c. voor zover de tegemoetkoming betrekking heeft op een hoger niveau dan opgenomen in het per voorziening(en) laatst afgegeven besluit(en) voorafgaand aan het beëindigingsbesluit op grond van inkomensgrenzen;
 - d. indien een tegemoetkoming niet noodzakelijk is vanwege redelijkerwijs van de aanvrager zelf of van anderen in diens omgeving, zoals familieleden of huisgenoten, te vergen medewerking aan oplossing voor het zich voordoende probleem.

HOOFDSTUK 2 OMVANG EN VORM TEGEMOETKOMING

Artikel 2.1 Omvang tegemoetkoming

1. Voor tegemoetkoming komen alleen de aantoonbare meerkosten in aanmerking die aanvrager heeft gemaakt voor het zelf regelen van vergelijkbare voorziening(en) om in zijn compensatie te voorzien, te weten:
 - a. bij collectief vervoer:
 - i. de meerkosten boven het standaardtarief collectief vervoer op basis van de OV-plus-pas op grond van een schriftelijke opgave van de uitvoerder van het collectief vervoer;
 - ii. de meerkosten boven het standaardtarief collectief vervoer op basis van de gemaakte kosten voor vervangend vervoer via taxi op grond van facturen of op grond van een schriftelijke opgave van de vervoerder;
 - b. bij hulp bij het huishouden de meerkosten van ingehuurde zorg op grond van een factuur of op grond van een schriftelijke opgave van de zorgleverancier.
2. De in lid 1 omschreven tegemoetkoming wordt gebaseerd op:
 - a. de per voorziening(en):
 - i. laatst afgegeven besluit(en) voorafgaand aan het beëindigingsbesluit op grond van inkomensgrenzen in geval van beëindiging als bedoeld in artikel 1.1, lid 1 sub e, onder i, of,
 - ii. eerst afgegeven besluit(en) na het weigeringsbesluit op grond van inkomensgrenzen als bedoeld in artikel 1.1, lid 1 sub e, onder ii, en
 - b. de periode tussen de daadwerkelijke beëindiging dan wel weigering en het opnieuw openstellen van de voorziening(en).

Artikel 2.2 Verstrekkingvorm

De tegemoetkoming wordt verstrekt in de vorm van een eenmalig persoonsgebonden budget. Dit budget wordt bij overeenkomstige besluitvorming direct in één keer aan de aanvrager uitgekeerd.

Artikel 2.3 Eigen bijdrage

Bij het verstrekken van individuele voorzieningen op grond van deze regeling is de aanvrager een eigen bijdrage verschuldigd, conform hetgeen hierover gesteld is in de wet, de verordening individuele voorzieningen, het besluit maatschappelijke ondersteuning en het besluit nadere regels.

HOOFDSTUK 3 AANVRAAG EN BEHANDELING

Artikel 3.1 Aanvraagprocedure

1. Een aanvraag dient te worden ingediend door middel van een door het college ter beschikking gesteld formulier en schriftelijke bewijsstukken van de voor tegemoetkoming voorgedragen kosten.
2. De ondersteuningsbehoevende of mantelzorger dient desgevraagd een identiteitsbewijs te overleggen als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder 1 tot en met 3, van de Wet op de identificatieplicht.

Artikel 3.2 Inlichtingen en beschikking

1. Het college is bevoegd om, voor zover dit van belang is voor de beoordeling van het recht op een voorziening, degene door wie een aanvraag is ingediend op te roepen in persoon te verschijnen op een door het college te bepalen plaats en tijdstip en hem te ondervragen.
2. De beschikking vermeldt op welke wijze de tegemoetkoming en de omvang daarvan bijdraagt aan de zelfredzaamheid en de normale maatschappelijke participatie van mensen met een beperking of een chronisch psychisch probleem en van mensen met een psychosociaal probleem.

Artikel 3.3 Intrekking en terugvordering van een tegemoetkoming

1. Het college kan een besluit, genomen op grond van deze verordening, geheel of gedeeltelijk intrekken indien op grond van gegevens beschikt is en gebleken is dat de gegevens zodanig onjuist of onvolledig waren dat, waren de juiste gegevens bekend geweest, een andere beslissing zou zijn genomen.
2. Ingeval een voorziening is ingetrokken kan op basis daarvan reeds uitbetaalde financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget worden teruggevorderd.

HOOFDSTUK 4 SLOTBEPALINGEN

Artikel 4.1 Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van belanghebbende afwijken van hetgeen bij of krachtens deze regeling is bepaald, indien strikte toepassing daarvan tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 4.2 Beslissing college in gevallen waarin de regeling niet voorziet

In gevallen, de uitvoering van de wet en de verordening betreffende, waarin deze regeling niet voorziet, beslist het college.

Artikel 4.3 Inwerkingtreding

Deze regeling treedt in werking met ingang van 1 juni 2012.

Artikel 4.4 Citeertitel

Deze regeling wordt aangehaald als de “*Regeling Tegemoetkoming Inkomensgrenzen*”.

Aldus vastgesteld in de openbare vergadering van de raad van de gemeente Maastricht, op 29 mei 2012 (Volgnummer 53-2012),

De voorzitter,

De griffier,

ALGEMENE TOELICHTING

In november 2010 heeft de raad van de gemeente Maastricht de begroting 2011 vastgesteld. Onderdeel van deze vaststelling betrof het per 1 januari 2011 invoeren van inkomensgrenzen voor hulp bij het huishouden en vervoersvoorzieningen in de Wmo individuele voorzieningen. Deze maatregel is per 1 januari 2011 doorgevoerd voor nieuwe cliënten en medio 2011 voor de reeds bestaande cliënten.

Eind 2011 heeft de Centrale Raad van Beroep (CRvB) uitspraak gedaan inzake de gemeente Edam-Volendam. Kort gezegd komt deze uitspraak erop neer *“dat artikel 4, tweede lid, van de Wmo geen ruimte biedt om naast de op artikel 15 van de Wmo gebaseerde bijdrage extra financiële voorwaarden, zoals een besparingsbijdrage, op te leggen bij het verstrekken van een voorziening”*. Dit betekent dat de CRvB stelt dat gemeenten niet meer ruimte hebben dan de in de Wmo en bijbehorende AmvB opgenomen inkomensafhankelijke eigen bijdrageregeling en het eigen aandeel. Concreet betekent dit dus dat het voeren van inkomensgrenzen zoals in Maastricht is toegepast niet meer is toegestaan.

De gemeente heeft zich daags na bovengenoemde uitspraak van de CRvB gebogen over de consequenties van deze uitspraak voor het beleid en de uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) in Maastricht en welke maatregelen zouden moeten worden genomen.

Per direct is besloten de inkomensgrenzen in Maastricht niet meer toe te passen, zowel voor de bestaande als voor de toekomstige cliënten. De op dat moment lopende aanvragen voor Wmo-voorzieningen alsook nieuwe aanvragen zijn daarom vooruitlopend op een gewijzigde verordening afgehandeld zonder toepassing van inkomensgrenzen.

De gemeente heeft tevens nog voor eind december 2011 alle betrokken cliënten – van wie de voorzieningen waren beëindigd op grond van een te hoog inkomen, het niet verstrekken van de juiste inkomensgegevens en/of een vrijwillig afgegeven afstandsverklaring – schriftelijk hierover geïnformeerd. In deze brief is aan deze cliënten aangegeven dat de gemeente geen inkomensgrenzen meer toepast en derhalve hun situatie op basis van gewijzigde regelgeving opnieuw gaat beoordelen en, indien nodig, een nieuw besluit neemt. Tevens is daarbij aangegeven dat alle betrokken cliënten actief worden benaderd en dat zij zelf dus geen actie behoeven te ondernemen.

Daarnaast heeft de gemeente besloten om een separate regeling op te stellen die voorziet in de mogelijkheid om in gevallen waar van cliënten als gevolg van inkomensgrenzen hun voorziening is beëindigd hen op grond van aantoonbare meerkosten tegemoet te komen. Deze regeling betreft de bedoelde separate regeling die aanvullend is op hierboven genoemde maatregelen om iedereen van een nieuw besluit te voorzien. Is daarmee reeds in eventuele meerkosten van cliënten voorzien, dan komen deze gevallen niet meer in aanmerking voor een tegemoetkoming op basis van deze regeling. weggenomen, dan

Er is in deze regeling ervoor gekozen de tegemoetkoming uit te keren in de vorm van een persoonsgebonden budget. Dat is de meest voor de hand liggende vorm. En het is ook niet mogelijk om met terugwerkende kracht een eventuele voorziening in de vorm van een voorziening in natura te verlenen. Vandaar de keuze voor een eenmalig persoonsgebonden budget. Over de tegemoetkoming wordt wel een inkomensafhankelijke eigen bijdrage in rekening gebracht. Ook dat is logisch, want ware de voorziening niet op basis van inkomensgrenzen beëindigd dan wel geweigerd, dan hadden cliënten deze inkomensafhankelijke eigen bijdrage ook moeten betalen.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1.1, lid 1, sub e

Het begrip aanvrager in kader van deze regeling dient duidelijk en eenduidig te worden omschreven. In de praktijk betreft het twee mogelijke situaties die van toepassing kunnen zijn wanneer een aanvrager in aanmerking komt voor een eventuele tegemoetkoming op basis van deze regeling.

Onder i vallen de cliënten wiens voorziening(en) in 2011 daadwerkelijk zijn beëindigd op grond van inkomensgrenzen. Daarbij betreft het drie te onderscheiden redenen, namelijk:

- cliënten hadden op basis van hun inkomensgegevens een te hoog inkomen op grond waarvan hun voorzieningen zijn beëindigd, of
- cliënten hebben vanwege hun inkomen vrijwillig afstand gedaan van de aan hen verstrekte voorziening(en), of
- cliënten hebben in 2011 onvoldoende informatie verschaft waardoor de gemeente hun inkomen niet heeft kunnen bepalen en op basis waarvan hun voorzieningen zijn beëindigd.

Onder ii vallen de cliënten die in 2011 een aanvraag voor een voorziening hebben ingediend, maar die een afwijzende beschikking hebben ontvangen op grond van hun inkomen in relatie tot de inkomensgrenzen.

Artikel 1.2, lid 1, sub b

Tegemoetkomingen die in het kader van deze regeling worden verstrekt dienen naar objectieve maatstaven gemeten zowel compenserend als de meest goedkope voorziening te zijn. Met nadruk wordt hierbij gesteld dat met het begrip compenserend bedoeld wordt: volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Hoewel datgene wat de aanvrager als compenserend beschouwt mee zal moeten wegen in de beoordeling van het compenserend zijn van de voorziening, zal ook het criterium van het goedkoop zijn, de kosten van de voorziening, een rol spelen bij de uiteindelijke beoordeling van het al dan niet compenserend zijn van een voorziening. Het gaat immers om gemeenschapsgeld. Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat zij de voorziening meer compenserend maken, zullen in principe niet voor vergoeding in aanmerking komen. Daarbij kan een overweging zijn dat de bruikbaarheid van een voorziening niet alleen door technische en functionele aspecten bepaald wordt. Tevens is het denkbaar dat een product dat duurder is dan een vergelijkbaar product, langer meegaat en dus uiteindelijk goedkoper is. Wat betreft het kwaliteitsniveau waarvan uitgegaan kan worden, moge het duidelijk zijn dat bij een verantwoord, maar ook niet meer dan dat, niveau dient te worden aangesloten. Het is uiteraard wel mogelijk een compenserende voorziening te verstrekken die duurder is dan de goedkoopst compenserende voorziening, mits de aanvrager bereid is het prijsverschil uit eigen middelen te betalen. Het begrip goedkoopst compenserend geeft het college mogelijkheden tot sturen binnen het beleid.

Hoofdstuk 2 Omvang en vorm tegemoetkoming

Artikel 2.1, lid 1

Dit artikel heeft tot doel om een duidelijke en eenduidige afbakening te geven van de voor tegemoetkoming in aanmerking komende meerkosten die de aanvrager heeft gemaakt. Het betreft daarbij zoals ook in de algemene toelichting reeds is aangegeven, alleen die kosten die het gevolg zijn van het beëindigen op basis van de inkomensgrenzen en die niet al met de hersteloperatie zijn gecompenseerd. Hiervan uitgaande komen dan alleen de meerkosten in het kader van collectief vervoer dan wel hulp bij het huishouden. Wat betreft individuele vervoersvoorzieningen kan worden

gesteld dat deze reeds via de hersteloperatie zijn afgehandeld. Eventuele uitzonderingen, als daar al sprake van mocht zijn, kunnen op een vergelijkbare wijze via artikel 4.2 worden afgehandeld.

Artikel 2.1, lid 2, sub a

Dit artikel bepaalt de uiteindelijke omvang van de tegemoetkoming. In het eerste lid is zoals aangegeven bepaald welke kosten in aanmerking komen. In dit tweede lid wordt de begrenzing aangegeven van de te bepalen omvang. Daarbij wordt in sub a onderscheid gemaakt tussen aanvragers wiens voorzieningen zijn beëindigd en tussen aanvragers aan wie een voorziening is geweigerd. Dat heeft namelijk te maken met de afbakening op basis van de van toepassing zijnde noodzaak voor compensatie.

Voor de eerste groep wordt daarbij uitgegaan van de laatst bepaalde noodzaak per voorziening voorafgaand aan de beëindiging. Zonder beëindiging kan worden gesteld dat dit de huidige omvang en noodzaak tot compensatie zou zijn. Hierbij wordt hetzelfde uitgangspunt gehanteerd als bij het opnieuw toekennen van voorzieningen op basis van de operatie nieuw besluit.

Voor de tweede groep wordt daarbij uitgegaan van de op basis van de operatie nieuw besluit voor het eerst vastgestelde omvang en noodzaak tot compensatie. Dat is ook logisch omdat men ervan uit kan gaan dat de omvang en noodzaak ten tijde van de weigering hetzelfde zou zijn geweest.

Artikel 2.1, lid 2, sub b

In alle gevallen waarin van een tegemoetkoming sprake kan zijn betreft het een eindigende periode waarover de tegemoetkoming van toepassing is. Deze periode is afgebakend vanaf het moment dat aanvrager niet meer over zijn voorziening(en) kon beschikken tot maximaal het moment dat aanvrager opnieuw van zijn voorziening(en) gebruik kan maken.

Wat betekent de toepassing van artikel 2.1 nu voor iemand die een tegemoetkoming aanvraagt. Als degene meerkosten heeft gemaakt voor het zelf regelen van de noodzakelijke compensatie, dan zal hij deze moeten aantonen. Op het moment dat deze persoon dat kan wordt als volgt te werk gegaan. Op de eerste plaats wordt gekeken of de aangetoonde meerkosten betrekking hebben op collectief vervoer dan wel hulp bij het huishouden. Als dat het geval is wordt daarna bekeken of deze kosten vallen binnen de bepaalde omvang en noodzaak voor compensatie in vergelijking met de daarvoor voor de gemeente geldende tarieven c.q. te maken kosten en voor maximaal de periode waarbinnen deze persoon geen gebruik heeft kunnen maken van zijn voorziening(en) als gevolg van de inkomensgrenzen. De tegemoetkoming zal nooit hoger kunnen uitvallen.

Hoofdstuk 3 Aanvraag en behandeling

De aanvraagprocedure wordt in de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geregeld, met name in hoofdstuk 3 van de Awb, Algemene bepalingen over besluiten, en hoofdstuk 4 van de Awb, Bijzondere bepalingen over besluiten. Al hetgeen in de Awb is geregeld, onder andere wat betreft bezwaar en beroep, hoeft niet meer in deze regeling te worden geregeld. Vandaar dat het procedurele deel van deze regeling zeer beperkt kan blijven. Specifiek voor deze regeling geldt dat meerkosten in alle gevallen schriftelijk aantoonbaar gemaakt moeten worden.

Hoofdstuk 4 Slotbepalingen

Artikel 4.1

In dit artikel wordt bepaald dat het college in bijzondere gevallen ten gunste van de aanvrager kan afwijken van de bepalingen van deze regeling. Dit afwijken kan alleen maar ten gunste en nooit ten

nadele van de aanvrager. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als een regel. Het college moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van deze regeling wordt afgeweken.

Artikel 4.2

Deze restclausule biedt het college de mogelijkheid in alle niet-voorzienne situaties te handelen naar bevind van zaken. Omdat ook deze beslissingen onderworpen zijn aan de voorgeschreven bezwaar- en beroepsprocedures, dient ook in deze gevallen de beslissing gemotiveerd genomen te worden.